

Ну Мизмо Нос Отрос

Дечко који држи Реч

Београд 2012

Ну Мизмо Нос Отрос

Дечко који држи Реч

Београд 2013

Издавач:
Словенско слово

За издавача:
Зоран В. Марчета

Главни и одговорни уредник
Јања Тодоровић

Технички уредник
Зоран Рајић

Припрема
Драган Тодоровић

Рецензент
Љубиша Милић

Лектор
Гордана Љубановић

Дизајн
Злата Стојановић

На корицама је слика *“Медузин“ сплав* Теодора Жерикоа

Штампа
«Сипа» Београд

Тираж
101 примерак

24. А кад оста Јаков сам, тада се један човјек рваше с њим до зоре.

25. И кад видје да га не може свладати, удари га по зглавку у стегну, те се Јакову ишчаши стегно из зглавка, кад се човјек рваше с њим.

26. Па онда рече: пусти ме, зора је. А Јаков му рече: не ћу те пустити докле ме не благословиш.

27. А човјек му рече: како ти је име? А он одговори: Јаков.

28. Тада му рече: од селе се не ћеш звати Јаков, него Израилъ; јер си се јуначки борио и с Богом и с људма, и одолио си.

Прва књига Мојсијева. гл. 32:24-28

ТАХИЋАНКА НА СЛИЧУГАМА

Одсудна тајна

*Природно је да библиотекар
заволи блудницу и да светкују
уметност којом се приближавамо
Тајни и постајемо једно
с њом, Тајном.*

2. Ако се фиксирамо за одсутност тајне бићемо у свету илузионистичких представа и бљештавих дечјих играчака. Све је то веома забавно – вртиш се као зврк, а можеш да будеш и звезда у сопственом театру. Да радост буде потпуна, одсутна тајна је незахтевна – не тражи да јој се зида храм, а камоли људске кости и крв. Твоје је само да себи увек изнова дижеш расположење и изазиваш нове сензације у организму, – досада и апсурд вребају из потаје. А кад се завеса на позорници спусти и светла утрну, осетићеш како те тајна грли својом одсутношћу.

1. Одсудна тајна је стварна, целовита и представља саму бит – изазов који све решава. Код ње скривачи и половични немају изгледа – подразумева раскрсницу путева на којој се коначно и неопозиво одлучујеш да јој припаднеш свим срцем, сваким дамаром! Једино си у сновима имао такав обухват савршене форме живота и есенције лепоте! Пред тобом се открива свет у коме је све обасјано васкрсном радошћу.

Но, када год трепнеш оком, Данте немоћно шири руке.

Пројекат зâмка

Госпођица од седам радости
жонглира дечјим лобањама.
Препотопни страх и наслада.
Ти си мој привезак, тричарија,
статуа Венере, пројекат зâмка.
Ако разлучим добру бербу
од мркине, понора,
назваћу се Неприпадан.
твој.

Гусар и принцеза

На белом друму наћи победну
минуто и зеленило листа
које забљескујуће блиста
океан врх звоника катедрала
јарко звоно од чиста плама.
Баханатски лудо се волимо
венчава нас плима
откривамо сунце у дубини ноћи
сјајан плашт на просјаку
срећу и рајска насеља
у противтежи изгону.

Буди као вода

Разобручи ме одсуством
твој унутарњи пејзаж.
Никада ниси ближа
него када си далека.
Ако те једном нађем
буди буди као вода.
И бићемо срећни
до краја света!

Шпанско отварање

Полицајка у свиленим ципелама
текућа ватра добија прилику
шпанско отварање и бели тигрови.
Открисмо ризницу на летњем распусту.
Љубавна грозница и Боливуд под трешњиним
цветовима.
Смејеш се широко «шаљивој фонтани».

Платоника

Помислим: ОАЗА; али то је фатаморгана која
заробљава чежње и пламене жеље да се не остваре,
већ занавек остану снови. Песма шеве ошамућује ме
и односи у зачарани круг, иако тело тражи свој пут
у екстазу и заборав. Гледам румене анђелчиће са
лицима мусавим од чоколаде што раздрагано лете. На
земљин шар, циновски патуљак разастире ружичасте
зраке и очарава, а са мора као најумилнија музика
стиже маестрал. О, та ваздушаста срећа – чаролија
која издиже од тла, то слатко треперење! Те очи
љубави које блистају и наговештавају бунило страсти
и заноса...

Клопарају точкови претоварене композиције –
нижу се постаје безнађа – музика живота постаје све
блеђа и нестварнија. Зато је стварнија од сваког сна
неумољива милина пред којом је немоћан и буздован
Краљевића Марка! На небу се гомилају нимбостратуси
који неће излити благотворну кишу. Глуве тонове
стравичне, раздируће неостварености прекидају
пацови у балским хаљинама који искрсавају на
испуцалој земљи. Репићи су им дражесни и смешни,
али не и сјактеће очи у којима читам обећање куге.

Девојка од милион фунти

Девојка од милион фунти
дипломирала је астрофизику
не блефира спиритуалном љубави.
Зове нас у распрснуће таласа
– да у слободи неизвесности
трајемо у чудесима.
Нагото озвездана спознајом
лепото тако истинољубива –
спајају се гласови.

Твој сам

Задижеш сукњу у Алеји пеликана.
Испијам кокосов ликер и мазим ти гузу.
Ти си гејша, плесачица
– и вољена, брза заступница!
Цин-ци-лин! Разваљујемо катанце,
ослобађамо тиркизно плаво море,
делфине,
пешчану плажу и палме.
ТВОЈ САМ
земљотрес.

Непреводива игра речи

Помајко, шта налазиш у расејаном професору
и мокром брату до голе коже?
салон аутомобила у Паризу? рајско острво
Доминикану? –
одвешћу те у Доминикану
заблеснуће те светлости Париза
изучавам географију твог тела које ме распамећује
стрејташи нису чули за каријатиду
упалићемо небеса виолинским кључем
ово је моја рука ово је моја нога
ово су моје очи
веровала или не: **цртаћ**
у синемаскопу и боји
не бих био нацврцан као цвркут
да ми је колајна на челу
одрасти за непреводиву игру речи
коју заумно тумачимо
река носи надувене лешеве и сапуницу појавности
ти постајеш **ја** и идемо узводно
преживели смо конфузију, буку и Тишину
брадоње и зле плаве дечаке

уживамо **Рапсодију у житу**
Успело ми је да промашим цео свемир
и саберем расути смисао
буди ми усвојеница
то је природан поредак ствари.

Окрећу се казаљке

с десна улево и ми
смо као лахор и оркан
и ватрени стуб и
изворска вода за жеђ
неугаслу. Бујица нас
не спира зато што
смо ми та бујица
и невиност елемената
од искона.
Пронашли смо процеп
између светова и далеку
звезду
која је топла и мистична
и пулсира у нама
бескрајном радошћу.

Ако си икада снатрио о
дубини и висини, на тебе
полаже право
пунота сунца у липњу.
Натприродно се подразумева
и тај усхит који брише
границе душа што су
већ цео век шћућурене
у нагим телима.
Млада Парка среће свог
философа и вода жубори
да смо једно...

Песма

У скали спектра неземаљских боја
скидам ти пролећну хаљину.
Бљештиш. Очаран твојом пути...
 ти си расна,
часна, победна и красна!
Вечни је извајао твоје тело
високо изнад торњева храмова.
Указујеш се баснословно добра и чедна
недоступна свемирским маглинама.
Уздигеш ме до светог циља!

Невидљива страна

Допадљива, смешна и дирљива
не буди буђава, не стискај колена
открива ти се невидљива страна
овог бесциљног дана.
Премазана дивљим медом и дугиним бојама
одморићеш се од варљивих сена,
бездушних очију кипова,
трчања кроз кишну измаглицу.
Стару дереглију торпедујемо
– љутњи и сузицама објављујемо рат.
Твој сам друг, пријатељ, брат.

Калибар за специјалисту

У бару у Занзибару, детектовали смо
да су сплин и досада
прерушене профи убице.
Описујем паралелни свет у припреми
непоновљиву лепоту процвалог трња
ужарене метеоре у Земљиној атмосфери.
Данас си процвали трн, а сутра
крпа измаглице.
Наоштрила си канџе и режиш на мене
– шаљеш сигнале да ти све одговара:
улична туча
рвање грчко-римским стилем.
Ето те на једрењаку ето у једрилици
трпаш у уста шумске јагоде.
– Плишани гризли није преживео потоп.

Ловим те

Ловим те духом, силом магнетизма
и јаким телом.
Ти си све безгранично
Ти си сев муње, а ја
твој изабраник
Ти си невиност без заштите
а ја удар грома
Ти си православна есхатологија
а ја родољубље
Ловим те јуче данас сутра...

Ловим те у експлозији стварања
непознатих једначина и нових светова
Ловим те беспошtedно и окрутно
Ловим те до самозаборава
Ловим те да те не уловим
Овде нема спасених.

Ловим те као што је Микеланђело
ловио Ђоконду
са бруталном мушкошћу

без историје и сувишне фарбе
Ловим твог ружичастог пужа
Ловим да бациш уснице
Ловим да избришемо границе
хиперсвемира...

Ловим те да наше животе обасјам
великом тајном лова.
Ловим срну у снегу
Ловим те нежно и неизбежно.
Ловим те као Син земље
Затежем лук у правцу Сунца
Ловим те да већ не знаш
где свршаваш у ватри Ти
а бљешти моја хаубица.

Када те хоће

Тако једноставно: поправити рајсфершлус
на јакни од козјег велура
и заменити поставу.
Поћи с музејским експонатом на себи
сунчаном страном булевара.
Бржи од гушења од прескакања срца
застати испред радње с натписом
Е к в и л и б р и ј у м.
Улазиш
плаћаш
добијаш
Тахићанку на сличугама.

Философе, нађи девојчицу

Философе, нађи девојчицу са рупицом на образу и окицама које трепћу као у лутке. Препознаћеш је по томе што је њена природа непоколебљиво одана детињству. Краљевство светла доноси са собом. Доброта и топлина са њених усана позваном дарују тајну алхемије. Њене отмене, а тако дечје кретње, њени деминутиви електришу атмосферу у непојамну срећу и красоту. Философе, нађи девојчицу која те захвално грли када је купаш и чешљаш косицу.

Када уђеш у дубину њених очију биће ти јасно да је сва тама овога света одсуство Ње. Отрешћеш са себе као прашину сва учења и теорије о животу и космичком болу. Девојчица ће у твом наручју да гуче о играчкама – вили са базеном, јахти, белом јагуару. На крилима моћи коју не познаје овај свет овладаћеш земаљским силама; девојчица ће са питомошћу и очаравајућом љупкошћу носити златну круну опточену дијамантима: заувек у твом уму.

Поново ћеш бити дете – сада потпуно и довршено.

Хлеб и вино

Унутрашњи мрак белих ноћи
тела су нам дата да пробијемо ову тишину.
Племкиња у вежбалишту орбиталне станице
у провидном трикоу.
Поза невиности боји у ружичасто
моја осјетила.
Ослобођени земљине гравитације,
светских питања и тривијалних ствари
односа моје-твоје,
гутамо халапљиво хлеб и вино.
Учулили смо се и дубоко дишемо.
Ово је Тајна Вечера без Јуде.

Жеђам те!

Вртлог крви
обећава једно искрено *да*.

Усхит живота

екстатично нас уводи

у нецензурисан додир.

Гутамо свети пламен.

Жеђам те! –

као паганку и богородицу.

Ловачки рог ми помаже да те нађем

и у најгушћој шуми абноса.

Неодољиви зов. идеална равнотежа

еротских подражаја. мирис мора и

оргазам као девета капија. отворена

Твоје усне су окидач

земаљске кристализације. Нашом

љубављу изоштрио сам чуло вида

и живим вечност.

Обдарена си за откривање

подводних предела

и небеских простанстава.

Егзактна наука скида капу са прапорцима

– признаје те за господарицу.

тајне

Страдаваш

необуздало нага.

Нестају северњачке магле,

осећам мирис руже.

Шапућеш ми страсним

ридањем,

да сам твој инквизитор

и кључар васионе.

Жеђам те!

– Ово је поема о жеђи

и светом пламену.

Моја пројекција

Истине ради заборавио сам како изгледаш
али ти си моја пројекција
дођи неизоставно
записаћу те у звездама
овековечити у љубавном сонету
смејаћеш се од радости и миља
што све реке утичу у тебе
научићу те да летиш без крила
и избегнеш Икарову судбину
дођи повероваћеш у збиљу
божанствене глуме
дајем ти харфу
скини еластични напичњак
и поклони ми бирманску мачку
поглед изван себе и небеску ноту
дођи да у све боје дуге
бојимо једноту.

Плави месец

Презнојавам се колико си добра
Анђеоска светлост Плавог месеца
у откидању капљица кише с кестена
Окрећеш се око своје осе у огњу
Зазивам
дављеницу у теби
да живим откуцаје озеблог срца
да гледам кроз блиске очи
Рупичасто се присећаш борових иглица
логике коју си избегла
страшила на које слеће Бела голубица
Зазивам дављеницу у теби
задах тела и трулежност која опија
присвојили су зрак
вране те слушају али то није успех
затворена је капија дворца
Зазивам дрхтај раскрвављених усана
дирам те у међуножје.

Освајање времена

Пикадор, када се попне на мердевине
и забодје врх црвене оловке
у жирафин врат,
војвоткиња у будоару
– обучена од **Заточеника**

минулог доба,

да гине од среће и остаје жива –
прсне у необуздан смех.
Скриле се несташне
стаклене ципелице.

... небеска механика. Држимо се за руке
и одлазимо у поље
горимо горимо
горимо једно у другом
ропски послушни и азијатски округли.
Твоје аристократске табане
боцка трава
с мене лије рударски зној
преображава сумрак у фиесту свитања.
На даљину управљана, из древне бајке
узлеће бесмртна птица.

ББ брине о животињама

У Башком пољу у летњем биоскопу
гледам филм са Брижит Бардо
Клаудијом Кардинале
ко је та Брижит? што је тако величају?
имам девет година
публика је у зачудној пажњи
у одбројавању
као пред лансирање ракете
у бесконачни свемир
ево
ево је голишава
постајем зверски крут и велик
срећом ББ брине о животињама.

Преображавање

Унакажен и маскариран,
човек који тражи свој гроб
среће навијачицу. благу, питому,
слатку и замамну.
Она се смеје и шири руке.
Преображавање у црно-белог лабуда
јединство две светлости.

Жетон на броју 13

Монденски свет и пољубац на киши.
Сложимо мале коцкице.
Љубав увек чине неке степенице.
Велика кристална дворана. Топла изба.
Куда воде врата на сликама?
Источно од реке Рио Гранде
мазим те етеричном музиком
и тресем се – о, као отровани пацов!
Ведрина, тмуша.
Стављам жетон на број 13.

Наоми хоће да се уда

Смеши ми се Петрова рупа на Голом отоку
откако сам се зателебао у Наоми.

Наоми је блондинка са самосвешћу
произашлом директно из вагине. Наоми је
хипнотички привлачна и у сагласју је са законима
природе. Занемарио сам Harley-Davidson, журке
поред хотелског базена, руску водку и остале ствари
које су ми давале смисао. Толико сам опчињен да
више не разликујем амброзију од њених излучевина.
Зна да сам дубоко религиозан и малочас је пролила
зелену сузу из буљавог ока – хоће у цркву, хоће пред
олтар.

Ништа јој није свето...

Љубав и сиромаштво

Портрет са вешалима у позадини.
Ти си упорна, ти си опсесивна,
шапућеш на уво Ван Гогу.
Фантазије песника држе те страсну.
Угодна, прекрасна љубавнице,
не видиш моје сиромаштво.
Одбацио сам лиру са девет жица,
затрпао животворни кладенац
– идеале, снове, ображења.

Аркади

Када год натрапам на ону другу, која се
лажно одазива на име Аркади, све ми се претумба
и затекнем се како изводим пируете на клизавици
туге и беса. Та друга је зверчица и прљавуша.

Као самоуки мислилац, открио сам да је моја
свежа са лепотом света условљена фреквенцијом
духа у којој се налазим. Аркади има бела крила и
привија се уз мене – не гледа коју улогу имам на
животној позорници. Оданост и дивљење које
изражава, каткада ме разнеже и занесу.

«Не окрећи ме, другу!» – опомиње ме када
посегнем за њеном лизалицом.

ТОПОВИ СА АУРОРЕ

Механичка балерина

Београдске шимпанзе
у дисфункционалној вези са решеткама
длетом клећу камен
као опозит игри ђинђувама.

Механичка балерина има војнички двоглед
тражи идентитет
пење се на Авалски торањ.
Главна јунакиња херц романа?
Герла из топлес бара?
Там-там! – прашта и воли.

Там-там! Там-там! Там-там!
Фртутма у џунгли.
Врцају варнице из потковица
стиже стиже коњица.

Отварају се уставе небеске.
Механичка балерина пева Марсељезу.

Пупак света

Грандиозан рат
и пурпурна одежа ноћи.
Без Без носталгије
за напуштеном депонијом.
Свет од четири елемента
у нултој тачки резигнације
и лирско **Дум!** базуке.
Митски олтари и егзотично воће
у контрастном светлу.
Провидим Пупак света.

Уметност Месопотамије

Великодушна буди на раскршћу
бестидна. Изузетност
Твог тела
пропупелог и оданост
свемоћи Првог закона: крв и тло.
Искључиво ~~твездена~~ челична рукавица.
На крошњама дрвећа Беле сове
Ева Браун ми дође смоквица.
Присне с сунцокретима.

Лоботомија

– Ти си вила из бајке!
– О, мој господине, где престаје град,
а почиње мегапозориште?

Банке и хипотекарне банке као храмови,
а коцкарнице и кладионице свети жртвеник.
Празни буђелар у главној улози. Понижен,
мучен несаницом, ево бројим овце!
Последња и најлепша блеји: Беее! – да платим.
Извлачим се из дубоког офсајда.
Небески народ урла у трансу:
«Лоботомију, дај нам днес!»

Плавичасти дијамант

У носиљци, испод балдахина,
плавичасти дијамант бљешти – тражи
непосредни удар, фронтално дејство
коначно разбијање!
Створен за манипулацију пролазим
– као син оцу и отац сину –
кроз ватру и воду дигнуте главе
стазом победе части и славе!
Краве пасу у индијској четврти.

Обала у магли

Мачор на оргуљама
у сну ружиног дрвета
части гаврана са кључевима
сузом од миља.

Воденица на хоризонту
меље без упитника.

Извор жубори
а шума шумори.

Лондон је добри слуга
постављен над многим,
па лебди изнад класја.

Thank you, very much!

Неко ће дигитално сунце
поново да нас роди.

Земља је равна плоча

У мраку позоришне ложе, заваљен
као балзамовани монтажер,
разлажем у атоме *Песму над песмама*.

Косовски циклус.

Двојници, бледи и неверљиви,
отаљавају земаљски живот.

Канибали са очима тужног пса
шупље проживљавају бачено сидро
у безродију тихог затона.

Браво, браво! – каткада довикнем д`војницима
кивним на своје улоге и задати живот.

Препознајем се и волим тај део сценарија.

Гејзир буне на свадби

Мртав, а жив
– све је на своме месту:
оружје, цип, турбо-фолк дива,
омладина **Црвене звезде**:
атмосферски притисак у граду
999 милибара
путујемо са повратном картом.
Барометар показује грехопад.
Кнегињо благоверна,
прошли смо иницијацију.
Одбили смо шљаку у руднику,
културну гистро деконтаминацију,
сабласну представу тајкуна.
20. октобар 1944 – **Дан ослобођења**.

Капиталист

Социјал-утописти су веровали и научавали
да ће капиталист сам да схвати – кад-тад – да због
његове грамзивости, похлепе и незајажљивости
ближњи грца и пати. Срце ће његово да се троне, а
ноге да похитају у разделебу богатства. Сиромашни
радници ће да кличу:

«Ево наше среће, нашег економа!»

Топови са Ауроре

Племићи и попови,
отежали су вам трбуси!
Одушевљено и са убеђењем
читате Оче наш и Аве Мариа.
На вашој страни стола
печена пловка и ђаконије,
а на нашој паметовање Томе Аквинског
о вечном животу
гарнирано угинулим бубашвабама
које хрскају под зубима.
Није лепо од нас што смо непоћудни
и реметимо устројство света.
божански поредак

Делија

Сви `оће јакоме да помогну.
Сви `оће богатом да поклоне.
карте за позориште.
Дојахао сам без хуке и буке;
отужно друштво гипсаних глумаца
није ме очекивало.
Рефлектором ума на симулацију
звона звона са цркава,
тврђавом вере на декорацију.
Отаџбина је где се пуши цоинт
и пије бурбон
и једе лисичје месо.

Ход на прстима

Наштимована од бездушног клавирштимера
природног ах божанственог поретка
(ваздан пук да грца тужбалицу!)
вришти: «сласти, моја сласти!»
У име новог човека. црвени гангстер
дармара белогардејску дрољу!
Ход на прстима и мед, мед,
мед на медним уснама.
С бичем у руци целива
од првог до последњег слова.

Све ће то фукара позлатити

Судбина кишних глиста у Зимбабвеу
Никита главом пробија бамбусов бубањ
Никита, јунак, ослобађа банку.
и царевину од змаја.
Ударница за разбојем
шаље му менталну поруку
– зове драгог на дангубу.
Јунак Никита промашује кавез
и пада на цареву кћи
(голу и нагу).

Наопака алхемија

Марију занима само недостижно. Њена је вештина изузетна, а упорност задивљујућа, па успева да се недостижном приближи на дохват руке. Када га ухвати, недостижно је тад достигнуто, а достигнуто Марију не занима. Тако се њен живот протеже од чезнутљивог сна о лептиру до гусенице на длану.

Незнани Цуд

Новчић од беле чоколаде
с предикаонице проповеда
о злату из ока ватре.
Посвети да обесвети
(на уво
наслонивши шкољку)
бесомучна гомила.

С групом ТНТ
дижем у ваздух
сатанску синагогу.
Кључ је у ташни
(женској)
од крокодилске коже.
Ја сам богат.

Кортесов језик

Дечачки подшишана
дарује ми
дубоки зденац. Спремни,
одавно спремни за полицијски час.
Крволиптање
сутонске светлости
и живот као коцкарски улог.

Огрнута парфемом, у хаљини од брилијаната
с кринком Госпе
Србија! гола

Мицајем чедних усана
даје ми знак
да оплодим осам столећа.
Скидам с тих ногу у трњу
златни оков. Да крадљивци времена
замукну
– Кортесов језик!

+

Паркинсоничар је ђавословио Ексертона
да будемо ломача,
а не Сунчева ватра.
Косово репубљик! Живела Бозниа.
мултиетничка. цамахирија.
О, уеа! о, уеа! о, уеа!

З х ти пружам руку за издају,
Римљанине, брате!

Дај, нигер, дај

Ако си пун страха, ниси празан.
Ако ти задају боли – то је радост.
Проливена крв – дивота.
Електрична столица је колевка живота.

Дај, нигер, дај.
да у *Белој кући* престане
опсцени заслепљујући канкан.

Бреза

Заљубљена у древни црни корен
слуша тајанствене звуке у освит.
Интензивно: гркост као бит
на уснама, у ждрелу.

Лимене птице би да позобају
пшенично зрно вере.
Експлозије на Сатурнусу.
Девојчица на ноши
осмехује се и пружа ручице
добром боги.

Зграби за реп идоле
хитни их у вражји дђ!
Једнорог о кору брезе
таре весело рог!
Дјева у хаљини од падобрана
освештава вино љубави
брезе и древног црног корена.

Побацај жуте стрипове!
Време је да затремо Амалика!

Престо жезло

Знаци су урезани
на стаблу које гранама
досеже небо, а корењем
понире у пакао.
Престо жезло
метафора о горком меду.

– Дођи краљу ишчезлог времена
земља подрхтава...
иште свог магарца!

Бадавација

Бадавација у загрљају опасности
(брани се на два фронта
– од истине и од лажи)
успева да пласира
попут јунака са филмског платна
блистави осмех плејбоја.

Радници

сељаци

и поштени интелегинти

на дну бунара

у глувом

стискавцу,

здушно га моле преклињу

да захвати студен-воду.

Он је тај вирус у телу Зомбија!

Фараон

Јавља се покрет одоздо –
клерикализам и национализам
новог поколења.
Поезија без граница у златастом мору.
Школарке на ладању ватрено поздрављају
варијабилну доследност
немушти говор.
Тронут је титравим лишћем.
Истином укида заблудну светлост.
Да кроче из казамата у маслинов гај.

Чајна церемонија

Архитекта злочина у светилишту
чајна церемонија на вртешци.
Дивље звери са светокругом
злата на фрескама.
Уз липов чај се не очајава!
Небеска литургија и гусле
чудесна трансфигурација тонова.
Андроиди са маслиновим гранчицама
њуше свеж дах косовских божура.
Опсенари налазе оптичку замку.

Велика Ремета

Огњени баркод
у Ротшилдовој сонати
палаца змијским језиком.
Оглушује се о Витлејемске мудраце.
Погађам у рашље
невидљиви летећи тањир.
Цурица са кутијом шибица
одлази у катакомбе.
Ово је Велика Ремета.

Бандитен штрасе

Човек који је извео венчање неба и пакла
пригиба колено до земље
служећи својим сновима.
Пузи, да не би пао.
Пузи, да се не би сагињао.
Не верује у друге богове.
С вером у бољу прошлост
крши, ломи, разбија
концепт диригованог хаоса.
У борилишту импресивних димензија
трешти свирка бенда «Ораси».

Марш, силецијо, од мене!

*Мерцедес је волела
игранке до зоре,
садржајне разговоре...*

Народна песма

Зауставио је мерцедес који је ишао брзином двеста на сат и послао га на технички преглед. Ваљда је јасно кад дотле дође – ко се дима не надими, тај се не огарави! Раја је почаствована што има таквог идиота за генералисимуса. Раја, која све трпи и свему се нада, види у генералисимусу заштитника од предатора који је окружују. Раја и превелико чини још већим. Генералисимус закрвављеног лица шкргуће зубима. Раја се у силном одушевљењу (сублимирала је страх и напетост) окупља на Светосавском платоу и плете козарачко коло. На другом крају града заседа политбиро и једногласно даје превеликом сину титулу «Гроф Монте Кристо».

Хоризонтала

Глуви, млаки, колебљиви
ослушкују најдражу песму
обесних пахуља у летњој игри
Хоризонтала скаче по козјим стазама
баца бижутерију шумској бари
хоризонтала је гладна хазарда
Ватра! Ватра! Ватра! слепих
свечи и свици жртве свитања
Москва верује властитим сузама.

Дан девети

Вешам се дадиљи о сукњу,
– шта се дешава са обешеним?
о, тако си велик!
Авијатичар са челичним бодежом
у наранцином врту.
Падају зидари са скела,
почевши од зидина Кремља.
Дан девети: Госпа над војскама
благосиља праведника.

Десно!

Фанфаре најављују подвижнике. Плејада асова.
Борно оклопно возило «Амфибија»
без кочница тутњи ка Истоку.
Одавно чезнеш за лицем статуе
дотицајем, сударом мяса и бронзе.
Урааааа! – плодови земље у средњовековном
појању монаха. Посвећен у збиљу,
остварујеш складну целину: кали се србијум.
Пут испред себе видиш у ретровизору.
Десно! – Голијат предводи јарчеве,
а десно се чује Каљинка.
Бели анђео.

Дечко који држи Реч

Роде лете у топлије крајеве
откидају на димњаке.

Дечко који држи Реч
с путером на глави пресеца
мамонов чвор:

имати или бити сиромашан.

Окреће тробојку

– честохлепан,

јаше на цунами таласима.

Оде му пева у афричкој прашуми

Сањица Мармеладова.

продавачица врућих земички.

ДУГОПРУГАШ

Жетелац валова

Оштри срп. Доминанта:
тајни концерт за херувиме.
– Жетелац валова –
даје увек себе другога.
Оставља записе на води.
Кад моћна рука све окрене,
море ће бити азурно небо
а валови блистава сазвежђа.
О, благо њему!

Гађај! таблицу множења идеала
осветљену покислим фењером.
Одшкринуте зене обожаване
Дулчинеје од Тобоза
одвешће те у нестварну земљу.
Држи се понизно
окренут на обе стране:
математици даруј музику,
а месецу златну прашину.
Налог очију, руку, усана
узвиси до савршенства
богова са Олимпа.

Ратар

Ратар бежи од архитектуре сумрака
тунела који води у средиште земље
јаловог лишћа што фингира да трепери.
Арабеске у морској пени,
ротациона светла и звезде падалице,
уступа песницима у далекометном сну.
У небеској земуници проналази Нимфу.
Оплођује је палмовом гранчицом.
Кријумчари птиће на паганско славље.

Нови Јерусалим

Лобања и свети списи
ослови ме да знам ко сам.
У прекрасном радном оделу
под крављим вименом
циљам самотну вертикалу.
Дивља крушка,
скакаоница у алпском пејзажу:
острво кокосових палми.
Свеозарна заручница у слатком безумљу
открива иза застора
Нови Јерусалим.

Дизање

Хијероглифи у пустој кући.
Продајем медаље, ленте, повеље.
Незнање и снови иду подруку.
Оваплоћење нема копрену.

Дизање дизање дизање
форс форс форс
Бори се, или умри!
Нов идентитет за филхармонију
Фантазија А дур
дајем шах-мат противнику.
Отварам бербу грожђа.

Хијероглифи су бесаница.
Трезор је жила куцавица.
Наивност је лелек из гроба.
Мудар и трезвен не прашта двапут.

Погача и со

Самозвани краљ лешинара
опрао је руке и поучава
– као да су глуви као да је нем –
пљачкаше гробова:
«Рођени смо једни за друге:
живи за мртве, мртви за живе,
глоговим коцем градиш славолук!»
На другом крају унутарњег свемира,
банда конспиратора осваја Луна парк!
Рањена пума лиже своју шапу.

Лестве ка небу

Огледања у свом огледалу
беху јалова. Са воденичним
каменом о врату
тражили смо стабло траве
за које не зна овца
ни бистроока кртица.
Разапели шатру са лицитарским
срцима.
Камена се ослободисмо.
Огњени пламен
из купине
преобрази позорницу.
Набасали смо
на сладосни јецај девице.
Пењемо се на небо.

Зенит

У зачараном фијакеру дипломатски фрак и
деколтована хаљина. Пијани морнар љуби усташца
сељанчице. Сарадници часописа «Зенит» укрцавају
се као слепи путници на брод «Барбарогеније».
Ну Мизмо Нос Отрос управља инструментима
за подешавање времена. Пароле о бољем животу
делују на путнике и утичу на кретање облака.

«Зенит» симболизује свитај зоре.

Венера у крзну

Фасцинантна и неодољива
апстракција...
Непознат акорд:
ди-цеј у фуриозном налету
баца диск
далеко и још даље...
Овације на стадиону.

Кристалне леденице у модрој

спиљи

капљу.
Хор Земљана
стихом отвара ложницу.
Венера, занета,
држећи палац у устима
силази с постоља.

Јеванђеље за слабовиду децу

«Идемо у купаону!» радосно довикују
Џонове родитељи. На жице слеће чавка.
Забринут што остаје сам у каљужи,
Џон сломљеним прстима листа
Јеванђеље
за слабовиду децу.
Џон види само маргине.
Указује му се девојчица са утоком,
бомбом и круницом.
«Прескочи жице!»

Дугопругаш

Припреме су трајале дуго. Напорне и исцрпљујуће, до крајњих граница издржљивости.
У бици за идентитет, елиминисао сам припадност.
Бескомпромисни обрачун са људскошћу, здравим разумом,
болем и самосажаљењем.
Имам природну одвратност према поразу, не поуздајем се у тепања која слушамо на мајчиној сиси.
Припреме су трајале дуго.
Укидале су све оно што сам могао бити и ковале предестинирано лице рођеног победника.
Обувши патике са астрономским ђоном без помпе и великих говора стартујем обасјан поноћним сунцем.
Сам на залеђеној стази, која свом дужином води кроз гробље, уживам гледајући на споменицима имена оних који су баљезгали да ће пре мене стићи до циља.

Монт Еверест

8848 метара. Пуца поглед на искричаво небо. Нема притворних комшија и корумпираних полицајаца да ти узму меру и кроје рите.
Ничија сенка не пада на лице.
Ово је самоћа угодна боговима.
Подижеш руке. Дишеш.

8848 метара. Подљуди, сподобе, еготрипери и мешетари, остали су доле. Твом погледу белина, божанствена и невина подастире се. Ти разумеш хармонију небеских тела.
Ти си музика сфера.

8848 метара. Преци и потомци салутирају

са три
прста
оваплоћењу апсолута.
Мир и откупљење.
Монт Еверест.

На гробљу за злочинце

На гробљу за злочинце прерушен у фратра прилазим удовици одевеној у Dolce&Gabbana. Заваљујем је песницом у плексус и ритуално у читанку. Склупчана на тлу уздише као да губи ђану – кучка, зна да ме излуди! Као подвојена личност – витез из средњовековног романа а истодобно плаћеник порно индустрије – опкорачујем је и спуштам се на колена, бришем јој крв са лица и Моби Диком разваљујем велика уста.

Благочестива удовица толико исијава срећом да почињем да се смејем од срца. Материјализовао сам њене поетско-фантастичне снове из раног девојаштва! Прија ми што сам љубавник високог стила, али живот није мама.

Побећи ћу са овог опскурног места.

Нове Орлеанке

Књиге о лику и делу Прометеја
Нове Орлеанке
спаљују у огњу својих зеница.
Насукао се и последњи
пароброд у боци.
Празни џепови још и подерани.
Ћопава апотекарка у озлоглашеном
кварту, даје ми на рецепт
вештачке сузе.
Где год се рађају вукодлаци,
благословена бела куга!

Веруј, Љовесна

Силна си, јака, царица.

Сама реци – може ли се то поредити са оном
радошћу, коју жена осећа када је вољена и искрено
воли. Јутарње руменило доноси заносну игру, а ноћ
неописиву срећу.

Веруј, Љовесна – да се сагради мост увек је
потребно двоје.

Мост, који сагради само један, представља
мртво дело у времену.

Веруј, Љовесна – наћи ће те оно што тражиш.
Жена има слободу да бира:

- хоће ли бити сестра или блудница
- истина или химера

Веруј, Љовесна, душу би своју изранављену
пред твоје ноге простро, само када би прошاپтала:
«Љубим те љубављу вечном!»

Знам да од тога нема ништа – да ћеш остати
затворена као шкољка, недоступна као звезда.

Научићу да живим сам, а ти ћеш с неким другим глумити *вас*, као што си глумила *нас*.

Веруј, Љовесна – немогуће је бити охол и срећан. Охоли само владају, а људи великог срца се радују.

Веруј, Љовесна – нисам ја тебе одбацио, него ти мене. Оног часа када си љубав свела на узбурканост меса, онемогућила си нашу историју. Ја сам се све време борио са ветрењачама, претварао олово у злато – а ти си ме пуштала да се играм.

Веруј Љовесна – умећу да живим сам. Никада нећу пристати да лепоту заменим за илузију, ни да грех назовем врлином.

Памтићу те као анђела. Нико ми не може узети наш недосањани сан. Увек ћеш имати у моме срцу велики део неба.

Сава Шумановић

Сава Шумановић је управо тражио оно ништа иза слике.

И колико год да су сијала
житна поља,
љуљао се пијани брод,
нудиле Сунцу купачице
и сопствени лик на платну
украшавао бесанице
њега је опчињавало
оно ништа иза слике.

Сава Шумановић
тражио је вратнице
иза којих и највећи сјај
праха земаљског
остаје као наличје.

Џиновска амеба

Пободи мач у облику крста
За вихор плеса означи подијум!
Долази он – Учитељ плеса,
вуче се с дрвеном ногом
– хик-хик –
која штуца када је неко помене.
Џиновска амеба под псеудонимом
станује у апартману Гранд хотела.
На слово на слово
црвено,
посећује врхунског психијатра
– вајка се да је неприлагођена.
Трипује да јој је Учитељ плеса украо
капу од зеленог баршуна.

Опсенаријум

У опсенаријуму, затворених очију,
хиротонисан за краља пајаца.
Пожуда за црним грожђем; духом
из коштурнице, тајно оружје
да крин процвета. Речју и делом,
укус хлеба. Када га осетиш,
то бесцен благо, пале се свеће
у логаритамској таблици. Несамерљив,
Златним пером војујеш.
А весталке? – Весталке се возе веспама
око Колосеума, ошишане на зеро,
без крпице на себи.
Луде су за белим штаповима.
Осећаш ли пролеће и мирис крви?

Улазимо у бруталну завршницу.

Ана Франк на љуљашци

Загреб
у сомнабулној фреквенцији
удаљен је 613 метара
од љуљашке Ане Франк.
Ана жидовска девојчица
у дрвеним ципелицама
чврсто стеже конопе
и настоји,
затомивши крик,
да постигне највишу
амплитуду заборава.
Ана Франк
у белој сукњи
и плавој блузи,
на љуљашци
у црном гротлу неба,
које ЈЕСТ и БИЋЕ
и не зна за миљенике.
Ана би да постигне
заборав сам
и да се стрмоглави доле...

Света дистанца

Мехур од сапунице у празном ноћном
трамвају са аутоматским навођењем и ознаком *два*.
Плави трамвај на Славији неочекивано подригне
и мења маршруту – креће ка Булевару ослобођења.
Чују се полицијске сирене. Плави трамвај код
Аутокоманде излеће из шина – право на Дедиње.
Мехур од сапунице опхрван страхом и бригада
ђуска на трепавицама...

Све је почело на главној цади велеграда
летњег поподнева. Деца дуваљкама праве
мехуре од сапунице, жене се кикоћу, а господа са
цилиндрима, моноклом и цигаром, климају главом
као крпене лутке у луткарском позоришту. Један
од мехурова испуњених топлим дахом постаје
свестан себе. Узнемири га када сличне провидне
лоптице прсну од додира руку раздрагане деце.
Увиђа да ће бити следећа жртва и то у њему рађа
побуну. Брзином светлости израстају му зуби од
титанијума. У дубини своје прозирности открива
невидљиви лешник, крцка га и сласно прождире.
Постаје свестан промене: женскадији из уста

излећу лептирице, а господа скидају цилиндре и из њих ваде труле рајчице. Чује са неба глас: «Света дистанца!», и опажа љутњу на лицима палишана. У последњем трену препушта се поветарцу и ескивира људски стампедо. Држи се на ваздушним струјама, згрожен, а у исто време и весео. Циља у лавиринту велеграда раскошни плави цветак – да у његовом мирису нађе уточиште.

Црни бик

Морали смо да дамо гол Змајчекима: нисмо имали другог избора.

Бјековић даје гол Далановићу у деведесет и шестом минуту. У хиљаду три стотом минуту. Такорећи из очаја у билион и деветсто хиљада осамдесет трећем минуту. Онда кад су навијачи Партизана сагли главе у незнању, а фудбалери Хајдука на Офковом стадиону славили. Ударцем из волеа поцепао је мрежу противника.

Нећу се одрећи те победе.

Пиле постаје религиозно

Слика прва

Пиле у излеглом јајету кљуца љуску по нотама
Јохана Штрауса «На лепом плавом Дунаву».

Слика друга

Дунав је уз помоћ психотропног биља можда
плав.

Пиле се разљутило и кљуца као оркестар који
изводи Бетовенову «Девету».

Слика трећа

О, љуско тврда, нечувено тврда!... Пиле се
уморило и сустало и изгледа попут Роденовог
«Мислиоца».

«Мајсторе, има излаз?!»

Асоцијација

Крик и осмех,

Асоцијација

Зид уз жуто,

Прљаво.

Бело уз осмех,

Удар на поглед,

Црно.

Где?

И шта?

За кога?!

И опет понављање,

Не било мучење.

А било једном.

Мрзети мрзети

Бескрајно комешање.

Суицидна је Офелија

Суицидна је Офелија
са таквима као Хамлет.
Далтониста за њену љубав.
Јабуку не би окусио
ни у Едену.

Сфингично, кристално ћутање

Доследан логици иберменша, доспео си у непознати део лавиринта. Овде је лабораторијум којег нема ни у најсмелијем сну. Нема неспојивих елемената, прихвата те балерина са боксерским рукавицама, обрађује ти уво мачјим језиком. Оно у шта се уздаш – да си био, да јеси, да ћеш бити – приказује се са непорецивом хладноћом као питање огледа.

Громогласно, благогласно, силно, скрушено, бизарно и завичајно, само је део пустињског хода сенке облака која наликује на тебе. Задобио си у лабораторијуму, који си опет Ти, самоћу апсолута. Открио си да је главна представа, величанствена по свом космичком значају – лакировка! – и да не можеш веровати својим очима, рукама, срцу. Прате те гроза и неми очај – црне вучице које мукло завијају у ноћи блиставе Данице – добијаш неодгонетљиву снагу. Само теби знаним формулама ослобађаш безбројне могућности и као дјечарац си, који је провалио у сластичарну: све дубље урањаш у сфингично, кристално ћутање.

Цин са лимунадом

На зиду Балтазарове гозбе приватни детектив Филип Марлоу насликао је «Кип слободе». Испија цин са лимунадом и слуша «Летње доба» Џорџа Гершвина. Сав његов видик је у ружичастој магли. Израња из магле певачица из Латино бара и нуди му ноћно купање у реци Хадсон. Марлоу је привија уз себе и пружа јој срце од туча - да избегну песму сирена, а остваре левитацију.

«Лепојко... нек буде твоје!»

Нераспадљиви венац

Мученик подешава
нишанске справе.
Све што служи за мучење
гланца и држи у савршеном реду.
Мученик је изванредни и опуномоћени
ловац
који птичицу гађа у кљун.
Птичица је ружна, прљава, зла
и зову је крвник.
Птичица носи у кљуну
нераспадљиви венац.

Спомен Селенићу

Очевима, не оцима
Преселио се у Вечно.
Заклапа очи Елеонора,
Роси,
Затискује уши Марија Шел.
Мерима љубљена губи свест.
Месец се топи.

Писамце Годоу

Писати наливпером Игоа
писамце Годоу
болно искрено.
Свежу зелену жуч
јести из руке губавца.
Туђинки са самилосним очима
поклонити рајску птицу.
Открити сиромаху заборављена
пиринчана поља.

Писамце Годоу
– препоручено и хитно –
упутити на себе

и стићи уместо Годоа!...

Раскољников плус

Љубити старицу зеленашицу
на тезуљи светла и тмине
тако да остане љубијена!
Опраштају јој се греси,
а ово је нова правилност:
Нет трнова круна
нет ловоров венац
уес индугенција!

Трамрим

О, тâмо ума,
кога грлити, на ког се расрдити,
у музеју воштаних фигура?!
Осветљен у океанској ноћи
свих светова,
трамрим понорницу и грозу
за бесцено успење.
О, ти, велики складатељу,
наточи из златног буренцета
раскош заборава.
Дајем вериге
за гору Тавор.

Сањи, да буде будна

Два супротна приступа у односу на бол:

Прескакање бола

А за то је потребно ослободити се таштине

Бити лак, флуидан, гибак

Аутодеструкција

Постављање бола у средиште

Црно сунце.

Ако је бол највиша истина,

Смрт је једина магија.

Живот иза стакла

Мозак у тегли је додуше

очуван али емитује

незадовољство и засићење.

Тао, мизеријо!

ословљава себе и шлајфује

као точак у блату.

Џаба му нудиш Нестле

чоколаду и обнажену Бритни

Спирс и долар са подлогом

у злату. Трепераво емитује

проклетство утрнулог времена.

Тражи покрет, брзину,

промену.

Ерозија прошлости

Постоји време када се сади,
и време када се чупа посађено
и у лице баца...
Краснопис мириса, боја и звукова,
осмеси и занос на Зеленом брду;
грљење и целивање у образ.
Ерозија.

Стојим сам на ветрометини.
И то је боље, него сан.

Елиминисати

У нискобуџетној продукцији, прозирем
лице Салијерија
– маше ми иза олеандра.
Пун је љубави и `оће да је изрази.
«Сви ће људи браћа бити...», ваља се
као опијат, музика.
«Са сваким човеком умире део мене»,
оглашавам се правовремено.

Моћ разарања

Шарена лажа временом добије облик
гитара бас и модулирани глас
прати је ритам секција
Возио сам на зиду смрти у Швабији
БОЛИД
вратих се побелеле браде
у град на ушћу двеју река
шарена лажа нутка ме змијским даром
прети да ћу остати
празних руку
деца увелог погребног цвећа
саде конопљу
у раскораку са памећу
едукуј шарену лажу пробуди у њој срце
као да има срце
срећом презирем наивност бајке
да истина побеђује лаж
ово не би била долина суза
Конфучије научава о Путу
је ли то лако бреме
деловати у оквиру Пута

хвала
хвала ти Америго Веспучи
да не кажем брате Мурате
извесно не користим напалм-бомбе
минобацаче и снајпере
ни хилти ни витку електричну тестеру
судариће се два овна на балвану
изнад понора
Тацит ме назива чудовишним и опасним
деструираћу је у оквиру Пута
спортски речено гледате најдужи
и најкрвавији меч у историји ринга
(да не помињем квоту на кладионицама)
није за децу и младе испод 18 година
дао сам изјаву за државни радио
да је балван изнад понора опште добро
то би и ти рекла шарена лажо али не би
ни у сну помислила
ово није Божанствена комедија ово је
Моћ разарања
чија је главуца јача чија ће тиква
да се одрони и цвета у понору
била си убеђена да сам добрица
долутао са планине
у твоме преводу лаковеран
будала
нисе знала о себи да си смртна

питаш се шта ће ми гас-маска
хтела би да знаш будућност
шаренице-лажљивице-лудице
пре него што ти леву и десну
хемисферу мозга
разнесе унутарња експлозија.

ГОЛА ИСТИНА

Стигли смо до последње миље,
али то није

довољно

Јабуку заболи ако је загризеш
свеједно да ли на првој
или последњој миљи
Прећи ћемо последњу миљу
Не пушим приче о витештву и сажаљењу
према зломе
не падам у те недогледне висине
Уметност нас уздиже до неба
лепота ће спасити свет –

једном давно

Славни порази су трице и курчине
као и неславни
Не бавим се педагогом
моја мисија је ГОЛА ИСТИНА
не удубљујем се

у праштање

Девојчице са обручем
напуштамо Улицу меланхолије
уводим те у земљу наследства.

Јегуља са дијадемом

Јегуља са дијадемом
побија закон релативитета
већа од сна о срећи и бескрају
Помодни сликари
овековечују сунчев диск. камену
чесму. звезду Северњачу
Грациозо и непредвидиво
игра се са четири ветра
– има је нема је
доле је горе је
Каткада се у саму себе претвара.

Даровница

Прорадила је хемија
бацили смо се на физику
Акција-реакција
предана небеском сазвучју.
Твој глас обојен бескрајем
и космичка врелина
приморавају ме да напустим
собу са огледалима.
Хлебар кроз ушицу игле.
конац

Ну Мизмо

Митолошко око
над вулканском магмом.
Света помамнице!
Суочен са крхком тајном
дивље лозе,
Ну Мизмо мази анђела.
Забрањени ум и рзај ждребице.
Птичице надасве
воле мрвице
несвагдашњег хлеба;
а сласт у дворцу мудрости
Ну Мизмо.
Врх за гиганта.

Ако нема наде...

Живела у једном планинском селу девојка
вредна, наочита, штрикала је по цео дан. На њу се
шибала њена бака, но момци су одлазили из села.
Волели су шмизле из града.

Бака је једног дана чувала козе када јој је у
кадар ушла јараница и саопштила поражавајућу
ствар. «Последњи дилбер отишао је из села и
отресао прах са опанака!»

Не могавши да амортизује интензивни стрес,
бака је оставила козе и у галопу отрчала до куће.

«Унуко, од злата јабуко, отишао је из села и
последњи курајбер!»

«Ако нема наде, има штрика!», смири је унука
и настави да штрика.

Ненеизам

НЕНЕ те позива у ненеизам,
моја турбино у опсерваторији
Бездушан опора НЕНЕ
спрам свега што ниси ти
њачем пропаст или бајадеру
рушитељ је смело узвикнуо **хоп!**
ДАДА kolynos superwhite
клипете-клипете-клоп.
То што волим то су ствари
ствари су штит ствари су озон
ствари су миле ствари су fine
ствари су надреално живе.

Црташ

Црташ од А до Ш.
Од стрмина правиш узлетиште.
Избрисао си ружан сан предака.
Заставе се виоре. Трубе труге.
Надахнуће – то мало гнездо
та гозба
музика овоземаљског и вечности.
Као што пекар меси хлеб,
ти би да стварност заоденеш
у рухо светлости.
Мјау, вау, ху-ху – кукуричеш.
Тешко је самог себе родити!

Витлејемска зора

Подземно царство и кужна испарења
– вера у човека. Гнусан и језовит
мрак пећине. бродолом у мозгу поколења.
Вавилонска грозница тресе атлете и старце,
свештенике и глумце, не бира
своје хероје и жртве.
Син сиромашног опанчара потеже
танану пастирску свиралу. Измамљује
заглушни прасак леда. чудесну шуму.
светлосне слапове. карневал

Сванула је Витлејемска зора.

Обнажена светлост

Метаморфни мислилац
укида стагнантну разборитост
скида метафоричну маску.
Светлост је обнажена Мазно
шапуће Милује
грли га око врата.
Волим лице нерођеног
од жене
садо-мазо
о волим те!

Садржај

Тахићанка на сличугама

Одсудна тајна/7
Пројекат замка/9
Гусар и принцеза/10
Буди као вода/11
Шпанско отварање/12
Платоника/13
Девојка од милион фунти/14
Твој сам/15
Непреводива игра речи/16
Окрећу се казаљке/18
Песма/20
Невидљива страна/21
Калибар за специјалисту/22
Ловим те/23
Када те хоће/25
Философе, нађи девојчицу/26
Хлеб и вино/27
Жеђам те!/28
Моја пројекција/30
Плави месец/31
Освајање времена/32
ББ брине о животињама/34
Преображавање/35
Жетон на броју 13/36

Наоми хоће да се уда/37
Љубав и сиромаштво/38
Аркади/39

Топови са Ауроре

Механичка балерина/43
Пупак света/44
Уметност Месопотамије/45
Лоботомија/46
Плавичасти дијамант/47
Обала у магли/48
Земља је равна плоча/49
Гејзир буне на свадби/50
Капиталист/51
Топови са Ауроре/52
Делија/53
Ход на прстима/54
Све ће то фукара позлатити/55
Наопака алхемија/56
Незнани Џуд/57
Кортесов језик/58
+/59
Дај, нигер, дај/60
Бреза/61
Престо жезло/62
Бадавација/63
Фараон/64

Чајна церемонија/65
Велика Ремета/66
Бандитен штресе/67
Марш, силецијо, од мене!/68
Хоризонтала/69
Дан девети/70
Десно!/71
Дечко који држи Реч/72

Дугопругаш

Жетелац валова/74
***/75
Ратар/76
Нови Јерусалим/77
Дизање/78
Погача и со/79
Лестве ка небу/80
Зенит/81
Венера у крзну/82
Јеванђеље за слабовиду децу/83
Дугопругаш/84
Монт Еверест/85
На гробљу за злочинце/87
Нове Орлеанке/88
Веруј, Љовесна/89
Сава Шумановић/91
Циновска амеба/92

Опсенаријум/93
Ана Франк на љуљашци/94
Света дистанца/95
Црни бик/97
Пиле постаје религиозно/98
Асоцијација/99
Суицидна је Офелија/100
Сфингично, кристално ћутање/101
Џин са лимунадом/102
Нераспадљиви венац/103
Спомен Селенићу/104
Писамце Годоу/105
Раскољников плус/106
Трамчим/107
Сањи, да буде будна/108
Живот иза стакла/109
Ерозија прошлости/110
Елиминисати/111
Моћ разарања/112
ГОЛА ИСТИНА/115
Јегуља са дијадемом/116
Даровница/117
Ну Мизмо/118
Ако нема наде.../119
Ненеизам/120
Црташ/121
Витлејемска зора/122
Обнажена светлост/123

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

Марчета, Зоран В., 1962-

Дечко који држи Реч / Ну Мизмо Нос Отрос.
- Београд : Словенско слово, 2012 (Београд:
Сипа). - 129 стр. ; 25 см

Ну Мизмо Нос Отрос је псеудоним Зорана В.
Марчете. - Тираж 101.

ISBN 978-86-86039-36-1

COBISS.SR-ID 193755916